

Isfand ütles: „Minna ollen Jesus“.

Isfääraline uus ligutamine olli Judi tütre noort hinge rahhutamaks teinud. Sedda wõis kõigest temma ollemisest nähha. Temma palle jumme mutis ennast mitmet karwa; ta käed wärrisid, kui ta Piibli lappist wälja wõttis ja laua peale panni. Otsigo arg hirwe luras ta igga jalla astumise peale kohkus ärra, kui middagi, krabbinat kulis ja panni ramato tullise ruttoga, lapp. tagast. Kas se kartus olli pahhast süddame-tunnistusest, wõi lust ta tulli?

Tännini olli Rahel omma isja armastanud — nüüd nähti, et ta tedda kartis. Weel hiljoti ei wõinud ta middagi temmale teatamatta jätta, nüüd rudjus liig ränkus ta süddame peal mis ta ennese pealt isje mitte ei jaksand ärraheita.

„Ja kas ep olle isja sedda eht jubba märkind? tulleb aeg, et ta on minnust jo arro sanud? —

Ruddas ta muido jubba puhkaega minno wasto hopis teist wärli on kui enne? lust tulleb ta murrelik näggo ja wait olleminne? lust se leinaja jumme ta palle peale?“ mötles ta.

Waene murreallune tüttaraps olles hea melega kõit selle ülle omma isjaga kõnnelenud, agga ta ei julgend mitte. Ta teadis, et isja tedda armastas, agga ta teadis ka, kui suur temma wiha woiks olla. Ta teadis, et üks teine isja Judalis-test, kel üks ainok poeg olli, kui ta kulis et se poeg olli ristiusko wallitsenud, sedda poega hirm-

saste ärraneas, tedda sugguwössfast ja pärrandusest wäljalükkas, ja et se noormees pea selle järrel, temma arwates, kurwastusesse ärrasurri. Temma mälletas, et kui se noormees surma wodi peal haige olli, ta isja tedda watama läks, mitte temmale leppimist, waid omma endist ärraneedmist uestefulutama. Pealegi olli Raheli meles, et ta ennese isja sedda luggu omma koddo röömja näoga kõnnelend ja heaks kiitnud. Kas se olli siis imme, et Rahel wärrises, kui omma sallaja nõu, ristiinnimeseks sada, isjale pididi ilmutama? Wõi kas se olli imme, et ta kartis, — ennast Piibli luggemise kallal tabbatud sama?

Temma kartus läks ni sureks, et Rahel nõuks wõttis, mitte ennam päwa ajal, waid warra hommikute, kui teised kõit weel parrajaste maggasid, Piiblit, mis ta hinge peal seisid luggeda. Sedda-wisi luggesid isja ja tüttar mitto tundi igga päaw ilma et kumbli, teine teise raskest ning wallusast usfowõitlemisest eht kartusest kord Piibli luggemise peal tabbatud sada, teadis.

Tüttar olli waimo polest lapses sanud. Wabbandamised, mis ennese tarkus ning kõrk meel innimese süddamesse ajawad, olli ta ennesest ärraheitud, ja temma üllem murre käis agga üksnes se peale, et tõe põhja täieste woiks kätte sada. Ta wõttis se sõnna kõige hea melega wasto ja otsis iggapäaw kirja seest, kas se nõnda pididi ollema, mis Jesusest on ööldud. Muidogi ei sündind se ilma libbeda wõitlemisese ning walluta, et sesinnane Jerusalemma tüttar ennese